

'Jurassic park' valencià

OPINIÓ

EL CONSELL VALENCIÀ DE CULTURA
HA ESDEVINGUT UN ESPAI
IMMUTABLE DE L'ATMOSFERA
POLÍTICA VALENCIANA. VICIS,
SUPERVIVÈNCIES I CONFINAMENTS
S'HI CONFONEN I CONTAMINEN.

A València, al carrer del Museu –i no és metàfora– hi ha el Palau de Forcadell. Dins, fossilitzada i atàvica, s'esdevé la vida prehistòrica. Potser és un decorat comparable al veí Tribunal de les Aigües. Pur determinisme o estat d'ànim en coma. I singular, molt singular. Com el gòtic civil, el modernisme popular o el tro de bac. Un cosa de valencians, vaja. Es tracta del Consell Valencià de Cultura (CVC). Poc importa el punt cardinal des d'on bufen els vents polítics. Ni si són huracà o brisa marinera. Allà dins, atmosfera on el formol ha substituït l'oxigen, tot continua intacte.

La institució la presideix el científic Santiago Grisolí amb una periodicitat estreta, qui ho diria, de la narrativa més efímera d'Augusto Monterroso. Un supervivent de tot temps, de qualsevol temps, en aplicació de la norma universal de la paraula justa i del silenci exacte. El passat juliol assegurà que Rajoy "és un president que no rutlla", "no és un bon líder". Un revelació a pocs mesos de la fi de la legislatura i dies després de l'arribada dels nous inquilins a la Generalitat, els que l'hauran de mantenir a l'illa Nublar a partir de 2017. Abans, però, Grisolí mai no aixecà la veu contra el Partit Popular ni les seues corrupteles. Ni tan sols quan es tancà el Centre d'Investigació Príncep Felip i s'acomiadà 103 treballadors, alguns d'ells reconeguts internacionalment per les aportacions en la lluita contra el càncer o les malalties degeneratives. Tampoc en l'àmbit patrimonial, matèria on el CVC hauria de ser autoritat incontestable, puixà l'eminent científic. "Jo no toque això ni amb una llança de deu metres", digué en referència al Cabanyal, barri declarat Bé d'Interés Cultural, i aleshores amenaçat per un projecte urbanístic del PP.

En canvi, Grisolí ha permès que el CVC esdevinga bot salvavides de polítics en clara obsolescència programa-

SERGI
TARÍN

da. N'hi ha de tots els colors i de totes les olors. La més pestilent prové del pou tòxic de la trama Gürtel, per la qual està imputat Vicente Farnós, del Partit Popular, per fraccionar contractes, presumptament, i adjudicar-los a dit a Orange Market quan era director gerent de Castelló Cultural. "Els valors cristians són el camí més segur per continuar endavant", assegurà Farnós en un entrevista, convençut que cal partir i repartir el pa, encara que siga per a la boca d'un únic apòstol.

També hi ha ex-mandatari desús com Martín Quirós, anestesista, ex-portaveu d'incendis forestals i ex-cap de llista del PP a l'Ajuntament de València. O Josefa Frau, del PSPV-PSOE, qui només apunta com a mèrits una llista de càrrecs públics i orgànics. O Glòria Marcos, d'Esquerra Unida, qui destaca al currículum un únic lligam cultural: "A començament dels setanta es vinculà al moviment teatral valencià, formant part del grup Carnestoltes, que dirigia Juli Leal". I a l'altra vora dels addictes a la catifa, hi ha l'espècie de polítics confinats per incòmodes o maleïts. És el cas del socialista Vicente González Móstoles, tret a empentes per la policia al Cabanyal, aquest barri foradat

per totes les llances de Breda. O Ana Noguera, inasequible al desànim i a les gàbies del socialisme autòcton.

Polítics professionals i també polítics en l'ombra com per exemple un Ricardo Bellveser, escriptor i professor, qui arribà a percebre quatre càrrecs públics (presentador de Canal 9 inclòs) amb tarifes poc planes d'uns 110.000€ anuals, vora el doble del que cobra l'actual cap del Consell. O José María Lozano, "valencià de Burgos", com el Cid Campeador, arquitecte de capçalera de Rita Barberà i emissari de la ranera final de la prolongació de Blasco Ibáñez pels despatxos del Ministeri de Cultura. "Els arquitectes estem per fer realitat els somnis dels nostres clients", sol començar les classes a la Universitat Politècnica sense importar-li massa el resultat de pessimes digestions nocturnes com l'Hotel de Les Arenes o la Marina Reial Joan Carles I. En el seu dia Lozano demanà una oració per un Francesc Camps jutjat en el cas dels vestits i abraçà el convicte Rafael Blasco quan començà el judici pel saqueig de la Cooperació Valenciana. Precisament, Lozano seu al costat, al CVC, de Consuelo Ciscar, dona de Blasco, investigada per les nombroses irregularitats detectades en la gestió de l'IVAM. Causes totes que han coincidit en el jutjat d'instrucció número 21, potser el primer cas de tribunal domèstic en la Història.

I, premonició o coincidència, 21 són els membres del CVC. Però poc importa això en una institució d'arrels tan fortes com les d'un queixal ben picat. De fet, el pròxim ple serà el 21 de desembre, l'endemà de les suposadament decisives generals. Pura rutina, pura minúcia. Ja se sap que després de l'apocalipsi i la devastació del globus continuarà reunint-se el Consell Valencià de Cultura. Presidit per Santiago Grisolí, per descomptat.

Periodista